

Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Fridman Róbert Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Fridman Róbert ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. november 25. napján kelt 16.P.22.091/2011/88. számú ítélete ellen az alperes részéről 90. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 500.000 (ötszázezer) forintra és késedelmi kamataira leszállítja.

Elégtétel adásaként az alperest arra kötelezi, hogy 15 napon belül magánlevélben kérjen elnézést a felperestől az elkövetett jogsértésért.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 49.000 (negyvenkilencezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket, míg megállapítja, hogy a fennmaradó 1.251.000 (Egymillió-kettőszázötvenegyezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.000.000 forintot, valamint ennek a 2007. május 31. napjától a kifizetés napjáig számított a késedellel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget.

Kötelezte az alperest, hogy az illetékes adóhatóság külön felhívására fizessen meg 630.000 forint le nem rótt eljárási illetéket. Megállapította, hogy a további le nem rótt illetéket az állam viseli.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül a „...” nevű honlap „... hírek” megjelölésű rovatában saját költségén, a közlemények között első helyen jelentesse meg a jogerős részítélet rendelkező részét 15 napon belül:

„Én alperes neve (megjelölve az aktuális tisztséget), a ... az alábbi közleményt teszem közzé:

A Budapest Környéki Törvényszék jogerős részítéletében megállapította, hogy az alperes (alperes neve) azzal, hogy a felperesre (felperes neve) vonatkozó bűnügyi személyes adatokat jogosulatlanul használta fel a Fővárosi Bíróság előtt folyamatban volt ... számú per során, megsértette a felperes (felperes neve) magántitokhoz fűződő jogát".

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a 16.P.22.091/2011/70. szám alatt meghozott részítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatokat jogosulatlanul használta fel, a Fővárosi Bíróság előtt folyamatban volt ... számú per során megsértette a felperes magántitokhoz fűződő jogát. A Fővárosi Ítéletábrla a 2.Pf.21.910/2013/3. szám alatti részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét megváltoztatta és a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasította. Ezt követően a Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pfv.IV.20.189/2015/4. szám alatt meghozott részítéletével a jogerős részítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta. Mellőzte az I. rendű alperes kereseti illeték megfizetésére kötelezését.

A perbeli időszakban hatályban volt régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-e) pontjaiban foglalt szabályozás alapján döntött az objektív és a szubjektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló kereseti kérelem tárgyában, tekintettel arra, hogy a jogerős részítélet szerint a jogsértés ténye megállapításra került.

Az elégtételadásra irányuló kérelem körében figyelemmel volt arra a bírói gyakorlatra, amely szerint megfelelő elégtételt biztosít az, ha az elégtételadás szövege a jogsértés megállapítására vonatkozó ítéleti rendelkezést tartalmazza, ezért a kereseti kérelemnek megfelelően az alperest ennek közzétételére kötelezte, a ... honlapban. Nem tartotta indokoltnak az egy éven keresztül történő megjelentetést, ezért rövidebb időtartamban határozta meg a közzétételi kötelezettséget.

Megállapította, hogy a nem vagyoni kártérítés jogszabályi feltételei fennállnak. Az alperesi jogsértést alkalmasnak találta arra, hogy az alperesi pozícióban lévő, fogvatartott személyként eljáró felperesben azt az érzetet keltse, hogy a polgári peres eljárásban a rendőrségen vezetői pozíciót betöltő másik féllel szemben nem egyenlő, nem azonosak a perbeli lehetőségeik. Köztudomású tényként értékelte, hogy a fogvatartott személyek védekezési lehetősége lényegesen kisebb, mint a szabad lábon védekező alpereseké, a jelen per alperese jogsértő magatartásával ezt az érzetet a felperesben meg is erősítette. Rögzítette, hogy ezen túlmenően az alperes magatartása arra is alkalmas volt, hogy a felperest indokolatlanul kedvezőtlenebb színben tüntesse fel a polgári peres eljárás során, figyelemmel arra, hogy a bíróság felhívása nem arra irányult, hogy az alperes jelentsen be mindent, amit a felperesről tud.

Nem vagyoni kár összecszerúségének megállapítása során értékelte a felróhatóság súlyát, e körben figyelembe vette azt, hogy az alperes vezető beosztású rendőrként követte el a jogsértést. Az általános közfelfogás szerint a rendőrökkel szemben magasabb a mérce a jogkövető magatartás elvárhatósága tekintetében, valamint elvárható tőlük a jogszabályok ismerete is. Értékelte azt is, hogy az alperes a felperes magántitokhoz fűződő jogát nem egyszerű személyes adat, hanem bűnügyi személyes adat jogosulatlan nyilvánosságra hozatalával sértette meg. Szem előtt tartotta azt, hogy az állampolgárok számára hozzá nem férhető, nem nyilvános adat megszerzése pontosan milyen körülmények között történt. Foglalkozásánál fogva az alperesnek tisztában kellett volna lennie azzal, hogy bűnügyi személyes adatot jogosulatlanul nem hozhat nyilvánosságra.

Nem fogadta el a felperes azon érvelését, mely szerint az 50.000.000 forint nem vagyoni kár megilleti annak okán, hogy az óvadék összegét a büntetőbíróság ebben a mértékben állapította meg. E körben utalt arra, hogy az óvadék összegének meghatározása során a bíróság teljesen más

szempontokat vesz figyelembe, mint amit polgári perben a nem vagyoni kár összegének megállapításakor mérlegelnie kell. Mindezek alapján 5.000.000 forintot tartott a jogsértés súlyával arányban álló nem vagyoni kártérítésnek, tekintettel az alperes felróhatóságára, a felperes fogvatartotti helyzetére is. A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján döntött.

A fentieket meghaladóan a keresetet elutasította.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott. Az alperesi jogi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte. Megállapította, hogy a felperes a jogsértés megállapítása körében pernyertes, az elégtételadás körében túlnyomórészt pernyertes, míg a nem vagyoni kárigény tekintetében részben lett pernyertes, így a pernyertesség-pervesztesség arányát 70%-ban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat hatályon kívül helyezését indítványozta, annak ténybeli és jogi megalapozottsága okán. Másodlagosan az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítást kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hiányosan és tévesen megállapított tényállás alapján a jogszabályok helytelen értelmezésével jutott téves következtetésekre, valamint nem folytatta le az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást. Kifogásolta, hogy előadását az első fokon eljáró bíróság gyakorlatilag figyelmen kívül hagyta, okirati bizonyítékait egyoldalúan mérlegelte, a tanúvallomásokot nem kellő súllyal vette figyelembe.

Alaptalannak tartotta a megállapított kártérítési összeget, mivel a felperes a perben nem igazolta, hogy a jogellenes magatartással okozati összefüggésben őt a Ptk. 355. § (4) bekezdésében meghatározott nem vagyoni hátrány érte. Az elsőfokú bíróság a jogsértő magatartás és a felperes által megjelölt hátrány között fennálló oksági összefüggés vonatkozásában, továbbá a magatartás felróhatósága vizsgálatának kérdésében téves következtetésre jutott. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesi jogsértés alkalmas volt arra, hogy a nem szabad lábon, alperesi pozícióban lévő felperesben azt az érzetet keltse, hogy nem azonosak a perbeli védekezési lehetőségeik, eszköztáruk, az azonban az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy mindezekből kifolyólag a felperesnek ténylegesen olyan hátránya keletkezett, amely nem vagyoni kártérítés megállapítására alapot adhat. Az első fokú határozat indokolásában kifejtettek nem támasztják alá, hogy a jogsértő magatartás eredményeként miként került a felperes olyan hátrányos helyzetbe, amelynek helyreállításához indokolt a megítélt nem vagyoni kártérítés. A megítélt összeg nem áll arányban a jogsértés súlyával, a felróható magatartással és a felperes személyével, akkori helyzetével sem. A felperes semmilyen módon nem támasztotta alá, hogy az őt ért hátrány kiküszöböléséhez, vagy csökkentéséhez indokolt az ilyen mértékű nem vagyoni kártérítés.

Hangsúlyozta, hogy a Fővárosi Bíróság előtt ... számú perben került sor arra, hogy a bíróság felhívására, amely jelen per felperesi idézhetőségi címének igazolásokkal alátámasztott bejelentésére irányult, közölte azt, hogy a felperest korábban munkahelyéről idézték, illetve állították elő. A felperes idézhetőségi címére vonatkozó tény valóságtartalmának igazolására hozta a bíróság tudomására azt az információt, hogy a felperessel szemben a ... folytat eljárást. Nem vezető beosztású rendőri minőségében, hanem mint perbeli fél szolgáltatott információkat a felperesről, mely adatok a polgári perben nem kaptak széles nyilvánosságot. Minderre figyelemmel megalapozatlannak találta az elégtételadás vonatkozásában meghozott ítéleti rendelkezést is azzal, hogy a felperes reparációját nem szolgálhatja a közlemény honlapon való közzététele.

Vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mértékét, tekintettel arra, hogy a felperes által eredetileg igényelt 50.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés és a megállapított 5.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés arányát tekintve a perköltség mértéke nem igazodik a pernyertesség-pervesztesség arányához.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú határozat helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

Figyelemmel a Kúria által hatályában fenntartott elsőfokú bíróság részítéletében foglaltakra, az elsőfokú bíróságnak csak a megállapított jogsértés következtében érvényesített jogkövetkezmények alkalmazása tárgyában kellett döntenie.

Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a Fővárosi Ítéltábla a perbeli időszakban hatályban volt régi Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elégtételadás körében a magánlevélben történő elnézésekérést tartotta az elégtételadás megfelelő formájának, figyelemmel arra, hogy a megállapított jogsértés elkövetésére, a felperes magántitokhoz fűződő jogának megsértésére egy bírósági eljárás során került sor. Ekként semmilyen körülmény nem indokolta azt, hogy a ... honlapon kerüljön sor az elsőfokú bíróság által megállapított tartalommal megfogalmazott közlemény közzétételére. Az elégtételadás megfelelő formája ugyanis minden esetben az, ha az elégtételadó közlemény ugyanabban a körben kap nyilvánosságot, mint ahol a jogsértésről tudomást szereztek.

Erre a perbeli esetben nincs lehetőség, de az erkölcsi elégtételt kellőképpen biztosítja a felperes számára az, ha az alperes magánlevélben kér elnézést az elkövetett jogsértéséért, a jogsértés jellegére, annak körülményeire tekintettel az alperestől a bocsánatkérés formájában történő elégtételadás nyújtása várható el. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján kötelezte az alperest arra, hogy a felperestől magánlevél formájában kérjen elnézést az elkövetett jogsértésért.

A régi Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja, a Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján van lehetőség a nem vagyoni kártérítés, mint szubjektív jogkövetkezmény alkalmazására. A nem vagyoni kártérítés célja a sérelmet szenvedett fél értékminőségében bekövetkezett hátrányok ellensúlyozása. A felperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló keresetének elbírálása során azt kellett vizsgálat tárgyává tenni, hogy a megállapított jogsértéssel összefüggésben a felperest érte-e olyan nem vagyoni hátrány, amely a nem vagyoni kártérítés megfizetésére alapot ad. Ezért a 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltak, valamint a kialakult bírói gyakorlat alapján annak vizsgálata volt szükséges, hogy a jogsértőnek ítélt magatartás mennyiben járt azzal a következménnyel, hogy a felperest hátrány érje, a polgári perben hátrányokat szenvedjen. Kétségtelen, hogy a nem vagyoni kárigény esetén a sérelem igazolása bizonyítási nehézségekkel járhat, ezért a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint külön bizonyítás nélkül elfogadható az olyan hátrány bekövetkezése, amely köztudomású ténynek tekinthető. Így a perbeli esetben köztudomású tényként volt elfogadható az, hogy az alperes a felperes bűnügyi személyes adatainak a nyilvánosságra hozatalával, a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőeljárásra vonatkozó adatoknak a bejelentésével a felperes számára kisebb hátrányt okozott. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál az alperesi felróhatóság nagyobb mértékét volt szükséges értékelni. Mindemellett a felperes semmilyen tényelőadást nem tett arra vonatkozóan a peres eljárás során, hogy az alperesi jogsértéssel ok-okozati összefüggésben őt milyen hátrány érte. Az összecszerűség vonatkozásában az általa hivatkozottaknak a nem vagyoni kár összecszerűségének megítélése során semmilyen jelentősége nem volt. Az óvadék összegének megállapításakor a büntetőbíróság teljesen más szempontokat értékel és nem a fél személyiségét „árazza be”. A régi Ptk. alkalmazása során azt kellett mérlegelés tárgyává tenni, hogy mi az a hátrány, amit a felperes elszenvedhetett egy vele

szemben indult polgári perben történő különleges adatainak a bejelentése következtében. Nem volt mellőzhető a konkrét jogsértés körülményeinek vizsgálata, annak értékelése, hogy a jogsértő közlés nagyobb nyilvánosságot nem kapott, valamint a jogsértés tárgyi súlyának mérlegelése. További bizonyítás hiányában a másodfokú bíróság nem talált olyan egyéb körülményeket, amelyek a magasabb összegű nem vagyoni kártérítést megalapozták volna. Az elsőfokú bíróság által megítélt összeg kirívóan eltűzött és azt megfelelő indokokkal az elsőfokú bíróság nem is támasztotta alá. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a fentiek mérlegelése alapján a megállapított jogsértés 500.000 forinttól magasabb összegű nem vagyoni kártérítés megítélését nem teszi szükségessé.

Minderre figyelemmel az első fokú ítélet részbeni megváltoztatására a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint került sor.

A felperes által igényelt 50.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítéshez viszonyítva a másodfokú döntés eredményeként a pernyertesség-pervesztesség aránya 99%-1%, a felperesre terhebben. A perindításkor hatályban volt Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján az 50.000.000 forint pertárgyérték után számított 6% mértékű eljárási illeték a maximum 900.000 forintos eljárási illetékfizetési kötelezettség alá esett. Az alperes az 1%-os pervesztességéhez igazodóan az elsőfokú eljárásban 9.000 forint, a másodfokú eljárásban pedig az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti 5.000.000 forint pertárgyérték után számított 8% összegű [Itv. 46 § (1) bekezdés], azaz 400.000 forint előlegezett fellebbezési illeték 1%-ának, vagyis 40.000 forintnak a viselésére köteles. A fennmaradó 891.000 forint + 360.000 forint állam által előlegezett kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére a teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesülő felperes nem kötelezhető a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján, így az összesen előlegezett 1.251.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

A döntő részben pernyertes felperes javára a másodfokú bíróság mérlegeléssel, de a pertárgyértékre is figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján járó ügyvédi munkadíj mértékét a (6) bekezdés alapján mérsékelte. A kiemelkedően magas összegű nem vagyoni kárigény után a 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint számított összegű ügyvédi munkadíj nem állt arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, így azt a bíróság eltérő összegben állapította meg.

Budapest, 2016. július 5.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő

A Fővárosi Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Fridman Róbert(címe) ügyvéd által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. szeptember 16. napján kelt 16.P.22.091/2011/70. számú részítélete ellen az I. rendű alperes részéről 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét megváltoztatja, és a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasítja. Mellőzi az I. rendű alperest illetékfizetésére kötelező rendelkezést.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Az I. rendű alperes által le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A részítelet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I-II. rendű alperesek magántitkát megsértették, az I. rendű alperes azzal, hogy különleges adataihoz jogosulatlanul hozzáférve azokat polgári peres eljárás során nyilvánosságra hozta, ezzel megsértette az ügyfélegyenlőség elvét és védekezési jogát korlátozta, a II. rendű alperes pedig azzal, hogy ügyvédként jogosulatlan adatkezelést végzett. Kérte mindkét alperes elégtételadásra kötelezését, valamint egyetemleges marasztalásukat 50 millió forint nem vagyoni kártérítés és késedelmi kamatai megfizetésében.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság részíteletével megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatokat jogosulatlanul használta fel a Fővárosi Bíróság előtt folyamatban volt ... számú per során, megsértette a felperes magántitkokhoz fűződő jogát. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy az illetékes adóhatóság külön felhívására fizessen meg 36.000 forint le

nem rótt eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában idézte a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 1/A. § (1) bekezdésének rendelkezését, a 2. § értelmező rendelkezései közül a személyes adat, a bűnügyi személyes adat, az adatkezelő, valamint az adattovábbítás fogalmának meghatározását.

Tényként állapította meg, hogy az I. rendű alperes a felperes bűnügyi személyes adataihoz jutott hozzá, amikor tudomást szerzett arról, hogy a felperessel szemben melyik szervnél, milyen számon, milyen büncselekmény gyanúja miatt folyik büntetőeljárás, továbbá hogy személyével szemben mikor, hol és milyen kényszerintézkedést alkalmaztak. Az nem volt aggálytalanul megállapítható a jogvitában, hogy pontosan kitől szerzett erre vonatkozó információkat a rendőr-főkapitánysági alosztályvezetőként dolgozó I. rendű alperes, azt azonban az elsőfokú bíróság kétséget kizáró tényként rögzítette, hogy ezen adatok munkakörénél fogva, hivatalos minőségében jutottak a tudomására, mivel bűnügyi személyes adatokhoz magánszemély nem férhet hozzá, és ezen adatok - a rendőrségi nyilvántartáson kívül - egyéb nyilvántartásban nem szerepelnek.

Kifejtette, hogy a felperes az Avtv. 2. §-ának 6. pontjában megkövetelt módon nem járult hozzá ahhoz, hogy az I. rendű alperes a személyére vonatkozó bűnügyi személyes adatokat kezelje. Az I. rendű alperes adattovábbítást végzett, amikor az általa indított polgári per során a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatokat közölte. Mindezt annak ellenére tette, hogy a bíróság csupán annak közlésére hívta fel, hogy jelentse be a felperes (abban a perben I. rendű alperes) idézhető lakcímét, így az I. rendű alperesnek (azon per felperesének) csupán e felhívásnak kellett volna eleget tennie. Ennek ellenére a lakcímbejelentésen túl a bíróság tudomására hozta a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatokat is. Ezeknek a személyes adatoknak a mással történt közlése védett magántitok, tehát a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti.

A Ptk. 81. § (1) bekezdése alapján állapította meg, hogy az I. rendű alperes a tudomására jutott, a felperes személyére vonatkozó bűnügyi személyes adatok jogosulatlan felhasználásával, továbbításával megvalósította a magántitokhoz fűződő jog megsértését. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű alperes a hivatalos minőségében birtokába jutott bűnügyi személyes adatokat, többek között magát a büntetőeljárás tényét, bármilyen kényszerintézkedés tényét, annak helyszínét és időpontját még akkor sem hozhatta volna a bíróság tudomására, ha az adott ügy az általa vezetett életvédelmi alosztályhoz tartozott volna.

Az első fokon eljáró bíróság a rendelkezésére álló adatok alapján látta megállapíthatónak azt, hogy az I. rendű alperes ilyen pontos információkhoz csak a munkahelyén, munkaköréből adódóan juthatott hozzá, mivel az általa bejelentett adatok egyrészt nem szerepelnek más nyilvántartásban, másrészt nem voltak nyilvánosak.

Kétséget kizáróan nem tudta megállapítani azt, hogy az I. rendű alperes ezen adatokhoz jogosulatlanul jutott volna hozzá, miután alosztályvezetőként minden folyamatban lévő ügyről tudomása van. A rendszeres vezetői értekezlet alkalmával elvileg tudomására juthattak az adatok, az viszont már aggálytalanul volt megállapítható, hogy a birtokába jutott és felperesre nézve magántitoknak minősülő bűnügyi személyes adatokat jogosulatlanul továbbította, és ezzel valósította meg a jogsértést.

A perköltségviselés körében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság részítéletével szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és a

kereset elutasítását kérte.

Fellebbezési álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság hiányos, téves tényállást állapított meg, a jogszabályokat tévesen értelmezte, a releváns bizonyítást nem folytatta le, ennek következtében a határozata megalapozatlan. Sérelmezte, hogy a felperes nyilatkozatait valósnak fogadta el, míg saját védekezését, egyéb tényelőadásait figyelmen kívül hagyta, a bizonyítékokat egyoldalúan mérlegelte.

Megítélése szerint téves bizonyítékértékelés és okszerűtlen következtetések alapján jutott arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperesre vonatkozó bűnügyi adatokat jogosulatlanul használta fel a polgári perben. A peradatok nem támasztották alá azt sem, hogy hivatali minőségében jutott volna a felperes bűnügyi adataihoz, ezt cáfolta a felperes panasza alapján indult vizsgálatot lezáró jelentés, melyben megállapításra került, hogy a felperesre vonatkozóan nem kért le adatokat a rendőrségen használt nyilvántartási rendszerekből. A meghallgatott tanúk is egyértelműen nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy nem kérdezte őket a felperes bűnügyi adatairól és nem is kérte tőlük ilyen jellegű adatok lekérését.

Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg tényként azt, hogy a munkavégzése során szerzett tudomást a felperesre vonatkozó azon adatokról, hogy milyen szerv előtt, milyen számon és miért folyik ellene a büntetőeljárás.

Előadta, hogy az általa felperesként, a Fővárosi Bíróság előtt szám alatt indított perben hívta fel a bíróság arra, hogy jelentse be a felperes (abban a perben I. rendű alperes) idézhetőségi címét. Ennek tett eleget, amikor közölte, hogy a felperest korábban a munkahelyéről idézték, illetve állították elő. Közlése valóságtartalmának igazolásaként hozta a bíróság tudomására azt az információt, hogy ismeretei szerint a felperes ellen a ... folytat eljárást.

Megítélése szerint nem nyert bizonyítást az elsőfokú bíróság azon okfejtése, miszerint kétséget kizáróan rögzíthető, hogy munkakörénél fogva, hivatalos minőségében jutottak tudomására a fenti adatok. Az elsőfokú bíróság maga rögzítette azt is, hogy nem állapítható meg aggálytalanul, hogy pontosan kitől szerezte információit. Bizonyítást az nyert, hogy a felperesre vonatkozó bűnügyi adatot saját nevében nem kért le és nem is kért meg erre más rendőrségi alkalmazottat sem.

Álláspontja szerint személye nem minősülhet az Avtv. fogalmának megfelelő adatkezelőnek. Téves megállapítás az is, hogy adattovábbítást hajtott volna végre akkor, amikor az általa indított per során a felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatokat közölt. A bíróság felszólítására jelentette be a felperes idézhetőségi címét és ennek keretében, állítása igazolására tett további kijelentéseket, mindezzel a perben álló fél idézhetőségét kívánta elősegíteni és nem saját céljait elérni. Véleménye szerint a bírósági eljárás során, a bíróság felhívására történő adatszolgáltatás nem eshet egy tekintet alá a hivatalos eljáráson kívül eső harmadik személy részére történő adatszolgáltatással.

Tévesnek tartotta az első fokú ítélet azon megállapítását is, miszerint a tudomására jutott, felperesre vonatkozó bűnügyi személyes adatok jogosulatlan felhasználásával, továbbításával valósult meg a magántitokhoz fűződő jog megsértése. Magántitoknak ugyanis olyan információk tekinthetők, melyeknek a megőrzéséhez az érintett személynek méltányolható érdeke fűződik. Jelen esetben a felperes méltányolható érdeke nem sérült azzal, hogy a Fővárosi Bíróság polgári eljárásában a bíróság tudomására jutott az, hogy ellene büntetőeljárás van folyamatban, nem történt jogosulatlan nyilvánosságra hozatal és más egyéb módon sem élt vissza a felperes magántitkával. Önmagának annak a ténynek közlése, miszerint a felperessel szemben büntetőeljárás van folyamatban, nem befolyásolja a peres felek védekezési jogát, sem az ügyfélegyenlőség elvét.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú határozat helybenhagyására irányult.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéletábra nem osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját és nem értett egyet a lefolytatott bizonyítási eljárásának eredményeként meghozott érdemi döntésével.

Az első fokon eljáró bíróság ugyanakkor nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, ami határozatának hatályon kívül helyezésére és az eljárás megismétlésére adott volna okot, ekként a részítélet érdemben felülbíráható volt.

A felperes kereseti kérelmét a Ptk. 81. § (1) bekezdésében védett magántitok megsértésére alapította. Azt sérelmezte, hogy jelen per I. rendű alperese által a Fővárosi Bíróságon személyével, mint I. rendű alperessel és a ... hetilapot kiadó ... II. rendű alperessel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt indított, ügyszám alatt folyamatban volt perben az I. rendű és II. rendű alperes nyilvánosságra hozta, hogy ... feljelentést tett ellene, továbbá az I. rendű alperes jogi képviselője által benyújtott, 2007. május 31-én kelt beadvány a bünygyi személyes adatait tartalmazta. A vezető beosztású I. rendű alperes csak a rendőrségi adatbázisból szerzett információk alapján, illetve a személyét érintő ügy irataiba betekintve tudhatta bejelenteni azt, hogy rágalmozás miatt folyik ellene az eljárás. Kifogásolta, hogy az I. rendű alperes jogosulatlanul szerezte meg védett adatait. A személye ellen indult, folyamatban lévő bünygyeljárás és a kényszerintézkedés fogantatásának helye magántitok.

A perbeli időszakban hatályban volt Alkotmány 59. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet a jóhírnévhez, a magánlakás sérthetetlenségéhez, valamint a magántitok és a személyes adatok védelméhez való jog.

A régi Ptk. 75. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A (3) bekezdés szerint a személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet.

Az 1959. évi IV. törvény 81. § (1) bekezdésének szabályozása szerint személyhez fűződő jogot sért, aki a levéltitkot megsérti, továbbá aki magántitok vagy üzleti titok birtokába jut és azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza, vagy azzal egyéb módon visszaél.

A magántitok fogalmát a régi Ptk. nem definiálta. Az e körben kialakult bírói gyakorlat szerint magántitok a magánszférához tartozó olyan tény, adat, körülmény (bármilyen személyi, családi, vagyoni vonatkozású bizalmas adat), amelyet csak kevesek ismernek, azaz nem köztudott és amelynek a titokként való megőrzéséhez a jogosultnak méltányolható érdeke fűződik. Azt, hogy valamely adat titoknak minősül-e, mindig az adott eset körülményei, összefüggései alapján kell megítélni. A magántitoknak, mint személyhez fűződő jogoknak a megsértését a felfedezett, megismert titoknak a jogosulatlan nyilvánosságra hozatala vagy az azzal egyéb módon történő visszaélés valósítja meg.

A felperes bünygyi személyes adatainak az I. rendű alperes részéről történt megismerése kimeríti a magántitok felfedezésének fogalmát. Ehhez képest annak a körülménynek a vizsgálata volt szükséges a jogvitában, hogy az I. rendű alperes a birtokába jutott magántitokkal visszaélt-e, azt jogosulatlanul, visszaélészerűen nyilvánosságra hozta-e vagy azzal egyéb módon visszaélt-e.

Ennek eldöntése során nem volt figyelmen kívül hagyható az a körülmény, hogy az I. rendű alperes és képviselője milyen előzményeket követően jelentette be a polgári per bírósága előtt folyamatban lévő perben a felperes által sérelmezett, magántitoknak minősülő személyes adatokat.

A Fővárosi Bíróság ... számú ügyében a 2007. május 14. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztására - a 11. számú jegyzőkönyvből kitűnően - azért került sor, mert jelen per felperesének, mint I. rendű alperesnek az idézése nem volt szabályszerű. A bíróság felhívta a felperest (jelen per I. rendű alperesét), hogy az I. rendű alperes idézhető címét - a BM lakcímfigyelő igazolásával alátámasztottan - 30 napon belül jelentse be. Ezt követően a 2007. május 31. napján kelt előkészítő iratában jelen per I. rendű alperese, mint felperes jogi képviselője útján bejelentette, hogy tudomása szerint mi az I. rendű alperes tartózkodási helye, valamint a munkahelyének a címe. Beadványában megjegyezte, hogy ismeretei szerint a számon rágalmozás miatt eljárást folytat az I. rendű alperessel szemben, mely eljárás során a munkahelyéről idézték, illetve állították elő.

A 2008. június 4. napján megtartott tárgyaláson a 19. számú jegyzőkönyvben foglaltak szerint az eljáró bíró tájékoztatta a megjelent felperest (jelen per I. rendű alperesét) és a képviselőjét, hogy a bíróság másik tanácsa előtt folyamatban lévő ügyből van hivatalos tudomása arról, hogy az I. rendű alperes (jelen per felperese) BV Intézetben van. Az I. rendű alperes képviselője nyilatkozott, miszerint informális tudomásuk szerint a VPOP folytat az I. rendű alperessel szemben eljárást, ezért kérte a VPOP megkeresését annak közlése érdekében, hogy I. rendű alperes fogva tartják-e, ha igen hol. Ezt követően kérte az I. rendű alperes BV Intézetből történő idézését, amennyiben szabadult, a 2007. május 31-én kelt beadványában foglalt címről kérte idézni. A tárgyalás elhalasztására azzal került sor, hogy a fentiek közlése érdekében a bíróság megkeresni rendelte a VPOP-t.

A 2009. március 2. napján megtartott tárgyalásra - a 24. sorszámú jegyzőkönyvből kitűnően - a felperes előállítására BV Intézetből került sor. Az I. rendű alperes felperesként nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy tudomása szerint ... indított egy pert ugyanezen eljárás tárgyát képező cikkel kapcsolatosan becsületsértés, illetőleg rágalmozás miatt.

A peres felek között a Fővárosi Bíróság előtt ... szám alatt folyamatban volt per fentiekben részletezett adataira figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. rendű alperesnek azon eljárása, miszerint a birtokába jutott bűnügyi személyes adatokat a polgári peres bírósági eljárás során bejelentette, ekként nyilvánosságra hozta, visszaélésszerű magatartásnak nem tekinthető. E körben értékelte azt is, hogy jelen per I. rendű alperese a kereseti kérelmet jelen per felperesével és a ...-vel szemben a ... című hetilapban ... napján megjelent „... hazugságai, avagy újra támad a rendőrmaffia” című újságcikkben írtakkal kapcsolatosan terjesztette elő.

A magántitokhoz fűződő jog megsértésének megállapításához a visszaélésszerű magatartás megvalósulása is szükséges. Szükséges továbbá az, hogy a magántitokként kezelt bizalmas adat titokként való megőrzéséhez az érintett személynek méltányolható érdeke fűződjön.

A Fővárosi Ítéletábra megítélése szerint a Fővárosi Bíróság előtt folyó per adatainak ismeretében az a következtetés vonható le, hogy az I. rendű alperes sérelmezett magatartása mellett, hogy visszaélésszerűnek nem tekinthető, a felperes méltányolható magánérdekét sem sérti. Annak ténye, miszerint az I. rendű alperes az ügyében eljáró bíróság tudomására hozta azt, hogy a felperessel szemben ... feljelentése alapján rágalmozás bűncselekménye miatt büntetőeljárás indult, amelynek során előállítására került sor, a felperes méltányolható magánérdekét nem sérti.

Az I. rendű alperes a tudomására jutott, felperesre vonatkozó különleges adatnak minősülő információkat egyrészt annak érdekében hozta a bíróság tudomására, hogy a polgári perben a felperes sikeresen idézhető legyen, másrészt a kereset tárgyát képező cikksorozathoz kapcsolódóan

tett nyilatkozatot arra vonatkozóan, miszerint ugyanezen írás vonatkozásában indított ... is eljárást a felperessel szemben. A peradatok szerint azon, a ... című hetilapban megjelent újságcikkek, melyek személyét is érintették, összefüggnek a ...re vonatkozó írásokkal. Mindkettőjük álláspontja az volt, hogy a cikksorozat a felperestől származik.

A magántitoknak minősülő adatok bíróság előtt történő feltárása tehát nem nélkülözött minden indokot, arra egyrészt a felperes idézhetőségének bejelentése érdekében, másrészt a jogvita tárgyához kapcsolódóan került sor. Ekként az I. rendű alperes magatartása a magántitok visszaélésszerű nyilvánosságra hozatalnak nem tekinthető.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a másodfokú bíróság megítélése szerint a jogvitában nem nyert bizonyítást az, hogy az I. rendű alperes a munkakörénél fogva hivatalos minőségében jutott volna hozzá a felperes bűnügyi személyes adataihoz. A meghallgatott tanúk vallomása, a felperes panasza alapján indult rendőrségi vizsgálat eredménye mindezt nem támasztotta alá. Ezért a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása 5. oldalának 1. bekezdésében foglalt azon megállapítást, mely szerint kétséget kizáróan rögzíthető, hogy az I. rendű alperes munkakörénél fogva, hivatalos minőségében jutott hozzá az adatokhoz.

A ... vezetőjének a felperes panasza alapján indított eljárásában meghozott jelentés tanúsága szerint az nyert megállapítást, hogy az I. rendű alperes nem kért le adatokat a felperesre vonatkozóan a rendőrség nyilvántartási rendszereiből.

Az elsőfokú bíróság szükségtelenül folytatott le hosszadalmas tanúbizonyítási eljárást annak megállapítása érdekében, hogy milyen módon jutottak az I. rendű alperes tudomására a felperes bűnügyi személyi adatai, miután a jogvita elbírálásánál - a magántitok megsértése szempontjából - ennek jelentősége nem volt.

Ugyanakkor egyetlen egy tanú sem erősítette meg azt a felperesi állítást, hogy az I. rendű alperes kérésére került volna sor bármelyik rendőrségi alkalmazott részéről is a felperes személyes adatainak lekérésére.

A felperes személyes előadása szerint határozottan nem tudott visszaemlékezni arra, hogy a sérelmezett információk birtokába milyen módon jutott, de több alkalommal tett nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy honnan szerezhette tudomást arról, hogy ... eljárást indított a felperessel szemben.

A magántitok és a személyes adatok védelméhez való jogra vonatkozó szabályozással védett jogtárgy azonos, de a szabályozás két különböző jogterületet érint. Figyelemmel arra, hogy a felperes kereseti kérelmében az I. rendű alperessel szemben egyértelműen a magántitok védelmére, mint személyhez fűződő jog megsértésére alapítottan kérte a jogkövetkezmények levonását, így a bíróságnak csak ebben a körben kellett állást foglalnia.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint tehát az I. rendű alperes birtokába jutott magántitok felhasználása a bíróság előtti eljárásban nem volt visszaélészerű, okszerűtlen, a felperes számára pedig az nem jelenthet aránytalan sérelmet, ha az ügyében eljáró bíróság az érintett adatok ismeretében hozza meg határozatát.

A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperesnek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét teljes egészében elutasította. Jogalap hiányában a kért objektív és szubjektív jogkövetkezmény alkalmazásának nincs helye.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az I. rendű alperessel

szemben előterjesztett kereset vonatkozásában a felperes pervesztes lett, így köteles viselni az I. rendű alperes fellebbezési költségét, melynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja, 4/A. §-a alapján mérlegeléssel határozta meg, figyelemmel a képviselő által kifejtett munkatevékenységre és a pertárgyértékre is.

A személyes költségmentesség kedvezményében részesülő felperes az állam által előlegezett fellebbezési illeték viselésére nem kötelezhető, azt a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2014. október 2.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Senyei György s.k.
bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.910/2013/6.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Fridman Róbert(címe) ügyvéd által képviselt I. rendű felperes neve (I. rendű felperes címe) I. rendű és II. rendű felperes neve (II. rendű felperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a 2014. október 2. napján kelt, 2.Pf.21.910/2013/3. számú részítéletével kapcsolatban a felperes Pf.4. sorszám alatt előterjesztett kijavítás iránti kérelme folytán, meghozta a következő

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.21.910/2013/3. számú részítélete indokolása 7. oldalának 20. sorát akként javítja ki, hogy „Az I. rendű alperes személyes előadása szerint határozottan nem tudott visszaemlékezni arra, hogy a sérelmezett információk birtokába milyen módon jutott, de több alkalommal tett nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy honnan szerezhette tudomást arról, hogy ... eljárást indított a felperessel szemben.”

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2015. január 5. napján Pf.4. sorszám alatt a Pp. 224. § (1)-(5) bekezdéseire hivatkozással kijavítás iránti kérelmet terjesztett elő, melyben a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.910/2013/3. számú részítélete 7. oldal 20. sorában írtak kijavítását kérte akként, hogy a szövegrészben írt perbeli előadást nem „A felperes”, hanem „Az I. rendű alperes” tette.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a részítélet indokolásában elírás történt, így azt - a felperes kérelmének megfelelően - a Pp. 224. § (1) bekezdése alapján kijavította.

A fellebbezési jog kizártsága a Pp. 224. § (4) bekezdésén alapul.

Az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés g) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2015. február 3.

. Hercsik Zita
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

Dr. Vuleta Csaba s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő